

ütles herra lapse filmi rätifuga kinni kattes, palus
 „Issa meie“ palve ja läks siis noorema tütre sängi
 jure. — Saara jampsis ja ei teadnud õe surmast
 ühtegi. — Kui mõne päeva pärast Matilde auda wiidi,
 waatas praua wessise filmadega pööningi lambri aknast.
 Nistipoodud Sannisteggija kuisso kaanti furnu kirstu eel,
 koolilapsed käisid lauldes kirsto järel. Betti oli lauljade
 ulgas; herra tulkus enam surnud kui elus koolmeistri ja
 kiriko-õpetaja wahel. Praua ohlas ahastusesse kaebtuse
 eäleaga: „Jumalaga, jumalaga! mis kallid lapsed!“ —

Üheksamal aiguse päwal pööras Saara elo poole;
 többi akas paranema. Agga waene laps ei näinud
 weel, filmad ollid alles rõuge-koore al kinni. Teina
 aeg läks iggawaks; praual ei olnud mahti allati teina
 sängi ees istuda ja juttu ajjada. Hä meelega olleks
 praua oma tütrile Betti seltsiks wõtnud, agga wäggise
 ei tohtind ta terve lapse rõugede jure wõtta. Ka olleks
 sesuggune wäekaua wõtmine üks üllelohus olnud, mis
 iggäihe silma olleks paisjtnud. Oma poega oidis teina
 aige õe, otsego tullukese eest ja wõera lapse tabtis ta
 meelega rõugede kätte wia. Teina küssis selepärast
 meelitamise kombel kas Betti tahaks hä meelega aigele
 seltsiks tulla, ja Betti oli kobe walmis. Näind ei lahkund
 Betti enam Saara sängi jurest, waid oli õöd ja päwad
 tädditütri seltsiline ja ajjawütja. Tooms sai lubba igga-
 päiw mõisa tulla, Bettid waatama, ja praua näitas
 enast mõlemade wasto elde. Et küll Betti ühtepuhku
 aige ümber oli, rõuge mädassid kässi ja sõrmi oma